

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hantos Ádám ügyvéd által képviselt I - V. rendű felpereseknek, a dr. Krusslák Katalin jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. október 7. napján meghozott, 63.P.22.091/2009/44. számú kijavított ítélete ellen, a II. és III. rendű felperesek részéről 47. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett részét pedig helybenhagyja.

Kötelezi a II. és a III. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül személyenként külön-külön 30.000 (harmincezer) - 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá térítsenek meg az államnak felhívásra személyenként külön-külön 60.000 (hatvanezer) - 60.000 (hatvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

K. S.-t - aki az I. rendű felperes házastársa, a II. és a III. rendű felperesek édesapja, a IV. és az V. rendű felperesek nagyapja volt - 2008. április 14-én az úttesten való áthaladás közben elütötte egy személygépkocsi. **K. S.** a balesetben az életét vesztette. A balesetet okozó gépjármű üzemben tartója az alperessel kötött kötelező gépjármű felelősségbiztosítási szerződést, ami a baleset időpontjában is hatályos volt. Férfijének elvesztése az I. rendű felperes pszichés állapotát enyhe fokban rontotta, magas vérnyomás betegsége a házastársának halála miatt kialakult stressz és szorongás következtében átmenetileg rosszabbodott. A II. rendű felperes pszichés állapotában a baleset miatt enyhe depresszív tünetek mutatkoztak, hangulata labilissá vált, drogbetegsége átmenetileg kiújult. A III. és a IV. rendű felperesek esetében kóros gyászreakció nem alakult ki. Az V. rendű felperes hangulata negatív színezetű, enyhe depresszív tüneteket mutat, szorongás,

önértékelési probléma jellemzi. Az alperes megfizetett az I. rendű felperesnek 1.000.000 forint, a II. és a III. rendű felpereseknek személyenként 500.000 - 500.000 forint nem vagyoni kártérítést.

A felperesek **K. S.** halála miatt keletkezett káraik megtérítése iránt terjesztettek elő keresetet. Az I. rendű felperes 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítésre, 331.000 forint vagyoni kártérítésre és a baleset időpontjától 2018. július 2. napjáig havonta 25.000 forint járadékra, a II., a III. és az V. rendű felperesek személyenként 1.500.000 forint, a IV. rendű felperes 500.000 forint nem vagyoni kártérítésre tartott igényt. Követelésük kiterjedt a kártérítés után törvényes mértékű késedelmi kamatra és a perrel felmerült költségeik megfizetésére is. Hivatkoztak arra, hogy a baleset bekövetkezéséért kizárólag a gépjármű vezetője felelős, míg **K. S.** a baleset bekövetkezésében felróhatóan nem hatott közre.

Az alperes az ellenkérelmében elismerte a helytállási és teljesítési kötelezettségének a fennállását. Hivatkozott azonban arra, hogy **K. S.** felróhatóan maga is közrehatott a baleset bekövetkezésében azzal, hogy szabálytalanul, nem a kijelölt gyalogos átkelőhelyen ment át az úttesten, bizonytalan magatartásával megtevesztette a gépjármű vezetőjét, és féktávolságon belül lépett a jármű elé. A közrehatásra tekintettel az alperesre terhesebb 70-30 % arányú kármegosztást indítványozott. Előadta, hogy az I., II. és a III. rendű felperesek nem vagyoni kárait peren kívül megtérítette. A IV. és az V. rendű felperesek nem vagyoni kártérítés iránti keresetének az elutasítását kérte. Álláspontja szerint a IV. és az V. rendű felpereseknek nem keletkezett nem vagyoni kára a balesettel okozati összefüggésben. Az I. rendű felperes vagyoni kárigényét 231.815 forint erejéig elismerte. Vitatta az I. rendű felperes által követelt járadék összegét, és hivatkozott arra, hogy a hat hónapnál régebben lejárt, alapos ok nélkül nem érvényesített járadék bírósági úton nem érvényesíthető a Ptk. 280. § (3) bekezdése értelmében.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 1.264.800 forintot, ebből 1.000.000 forint után 2008. április 12. napjától, 264.800 forint után 2008. május 13. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, 130.000 forintot, és utána 2011. május 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, valamint 2011. november 15. napjától 2018. július 1. napjáig havonta 10.000 forint járadékot, a II. rendű felperesnek 500.000 forint, a IV. rendű felperesnek 200.000 forint, az V. rendű felperesnek 750.000 forintot, és valamennyi összeg után 2008. április 12. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A járadék tekintetében az ítéletet előzetesen végrehajthatónak nyilvánította. Rendelkezett a perköltség, a feljegyzett kereseti illeték és az állam által előlegezett költség viseléséről. Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy **K. S.** azzal, hogy nem a kijelölt gyalogos átkelőhelyen kísérelte meg az áthaladást az úttesten, felróható módon maga is közrehatott a baleset bekövetkezésében. **K. S.** közrehatásának a mértékét 20 %-ban határozta meg. A temetési költség címén az alperes elismerése alapján 264.800 forintot ítélt meg az I. rendű felperesnek. Álláspontja szerint a Ptk. 280. § (3) bekezdésében foglaltakra

figyelemmel az I. rendű felperes csak a 2010. október 14. napja után esedékessé váló járadékokat jogosult a perben érvényesíteni. Az elhunyt kiesett háztartási munkájának az ellenértékét havonta 4.000 forint, a telek gondozásával járó munkák ellenértékét havonta 6.000 forintban határozta meg. Az elsőfokú bíróság valamennyi felperes vonatkozásában nem vagyoni kárként értékelte a baleset miatt kialakult traumát és annak következményeit. Az I. rendű felperes esetében a mérlegelés körébe vonta azt is, hogy házastársának elvesztése a mindennapi életvitelében jelentős változást okozott, kapcsolatai beszűkültek. A nem vagyoni károk kiküszöbölésére az I. rendű felperes esetében 2.000.000 forint, a II. rendű felperes esetében 1.000.000 forint, a III. rendű felperes esetében 500.000 forint, a IV. rendű felperes esetében 200.000 forint, az V. rendű felperes esetében 750.000 forint kártérítést ítélt alkalmasnak és szükségesnek. Az I., II. és III. rendű felperéseket megillető nem vagyoni kártérítést csökkentette az alperes által ezen a jogcímen teljesített összegekkel.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása, a II. rendű felperest megillető nem vagyoni kártérítés 1.500.000 forintra való felemelése, valamint a III. rendű felperes 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti keresetének a teljesítése érdekében a II. és a III. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést. Fellebbezési kérelmüket azzal indokolták, hogy a II. rendű felperes javára az elsőfokú bíróság által megítélt és az alperes által teljesített, továbbá a III. rendű felperes részére az alperes által teljesített nem vagyoni kártérítés összege nem áll arányban a II. és a III. rendű felpereseket ér nem vagyoni károk súlyosságával, az túlzottan alacsony.

A II. és a III. rendű felperesek a fellebbezésükben kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresetét 500.000 forintot meghaladóan elutasító, valamint a III. rendű felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresetét 1.000.000 forint erejéig elutasító rendelkezéseit támadták. Az ítélet egyéb rendelkezései a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedtek. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezéseit vizsgálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem magalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita érdemi elbírálásához szükséges mértékben, helyesen tárta fel. Az így megállapított tényállásból helyes jogi következtetéseket vont le, és ennek alapján helyes érdemi döntést hozott. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott érdemi döntésével és annak az ítéletben kifejtett jogi indokaival maradéktalanul egyetértett. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával csupán utal annak helyes indokaira.

Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban a következőkre mutat rá:

A II. és a III. rendű felperesek a fellebbezésüket arra alapították, hogy az alperes által teljesített, valamint az elsőfokú bíróság által a II. rendű felperes javára megítélt

nem vagyoni kártérítés összege nem áll arányban az őket ért személyi hátrányok súlyosságával, nem alkalmas ezeknek a személyi hátrányoknak a megfelelő kiküszöbölésére.

A nem vagyoni kárként értékelhető személyi hátrányok mértéke összességében sem szakértői vélemény, sem más bizonyíték alapján nem állapítható meg.

A Pp. 206. § (3) bekezdése kimondja, hogy ha a bíróság a kártérítés vagy egyéb követelés összegét, ha a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján meg nem állapítható, a per összes körülményeinek mérlegelésével belátása szerint határozza meg.

Ennek a törvényi rendelkezésnek az alapján az ítéltáblának a fellebbezési eljárásban azt kellett vizsgálnia, és arról kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége megfelelt-e a törvény előírásainak.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

Az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő, okszerű mérlegelésével állapította meg a II. és a III. rendű felperesek nem vagyoni kártérítés iránti követelését megalapozó tényeket, azokat a nem vagyoni hátrányokat, amik a II. és a III. rendű felpereseket a balesettel okozati összefüggésben érték.

Az elsőfokú bíróság a II. és a III. rendű felpereseket ért személyi hátrányok jellegét és súlyosságát a Pp. 206. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, helyesen értékelte, és mérlegelési jogkörében eljárva a hátrányokkal arányban álló, a hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlathoz is igazodó összeget határozott meg olyan nem vagyoni kártérítésként, ami alkalmas a felperesek személyi hátrányainak kiküszöbölésére. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése nem volt okszerűtlen, s nem sértett eljárási szabályt, az ítéltábla nem látott lehetőséget arra, hogy a II. és a III. rendű felpereseket megillető nem vagyoni kártérítést magasabb összegben állapítsa meg, mint az elsőfokú bíróság.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a II. és a III. rendű felpereseket másodfokú perköltség viselésére, míg a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2012. április 27.

. Molnár Ambrus s. k.
a tanács elnöke

Dr. Lente Sándor s. k.
István s. k.
előadó bíró

Dr. Csóka
bíró